

LA MITJA LLUNA I LES FASES DE LA TRUITA

La lectura de diverses interpretacions i comentaris sobre la crisi energètica i la seva repercussió a Europa encomana una temença que, inevitablement, desperta l'eco de velles músiques.

Seria molt trist que algú aprofités les dificultats d'aquest moment continental per vantar-se del gran encert que ha tingut el país en mantenir-se aïllat i tossudament refractari a adoptar els canvis indispensables per a l'ingrés al Mercat Comú, al·legant que gràcies a aquesta previsió de futur ara hi haurà més marge de maniobra per a navegar a la capa. Els enemics de la Comunitat Econòmica europea —més enemics per qüestions polítiques que no pas econòmiques— veurien amb veritable satisfacció una ensorrada que, segons ells, confirmaria les virtuts de l'amarg medicament que ens han receptat a tots.

Es un destí irritant: sempre hi ha una o altra situació internacional que va com l'anell al dit per a desinflar les veles de la nau, amb un fatal engranatge de coincidències: el fenomen acostuma a produir-se cada vegada que el vaixell es prepara a llevar àncores. Però és un joc que ha d'oferir per força distintes alternatives i qui sap si la d'ara precipitarà les coses en comptes d'aturar-les.

I ja que parlem de la crisi energètica i de les interpretacions que suscita, no em puc estar de referir-me a una contradicció que em sembla descobrir en determinats sectors que són poc o molt a l'altra banda de l'immobilisme.

Acabo de llegir un article anticapitalista i antiimperialista publicat en una revista de la democràcia cristiana espanyola; en separo un fragment i el tradueixo: «...el factor decisiu determinant de tota la crisi és la ferma voluntat dels països del Tercer Món de disposar dels seus propis recursos naturals. De vendre els seus productes (petroli, coure, zenc, etc.) en les condicions de preus, quantitat, etc., més favorables per a ells... Aquest és un dret indiscutible de cada un d'aquests països».

Doncs jo diria que es tracta, precisament, d'un dret molt discutible: ni els països del Tercer Món, ni els Estats Units, ni Europa ni ningú (ni tan sols el botiguer de la cantonada o el fabricant de la zona industrial) no tenen el dret de vendre els seus productes en les condicions «més favorables» a uns interessos massa localitzats. El fet que fins ara hagi estat així, a favor dels països imperialistes, no justifica que hàgim de perpetuar la injustícia amb l'excusa de canviar-la de mans. No podem acontentar-nos amb anar girant perpètuament la truita fins que se'ns cremi i ja no tingui cap cara aprofitable per ningú. Si el que ens proposem és construir un món més just i més humà, les riqueses —naturals o manufacturades— hauran de tenir retribucions i distribucions més justes, sense que ningú tingui el dret de servir-se'n en exclusiva o amb propòsits d'extorsió.